

בשנבר

ידיעות קיבוץ הזרע - יח' אדר התשע"ז - 16.03.2017

הכל יש בו | עמוד 4
ראיון עם רונית

אקסטרים בגיל השלישי | עמוד 6
קירגיזסטן עם דבורה בן-דוד ונוגה בר-נר

קולאג' מיוחד לפורים | עמוד 10
עמוד אמצע מיוחד עם תמונות ילדי הקיבוץ

ראש בראש | עמוד 12
הטעות באוסקר, "לה לה לנד" vs "אור ירח"

דבר המערכת

משולחן העורכת / נעה אלבוחר

חג פורים הוא סיבה די טובה לשמוח. הרי לא בכל יום אנחנו מצליחים להפוך את גורלנו מאיום בהשמדה לניצחון על אויבנו. סיבה כל כך טובה לשמוח, שאפילו חברי קיבוץ יראו לנכון לקיים מצווה דרבנן: "חייב איניש לבסומי בפוריא, עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי" (תלמוד בבלי, מגילה ז' ב').

חג פורים הוא חג מיוחד בקיבוץ. מצד אחד, כנראה החג האהוב ביותר על הילדים. חוויונו "היסטריית" תחפושות, החגיגות בגנים, הכנת רעשנים ב"שיחקולי" והמסיבה המושקעת עם

ההפעלות המגוונות – שהטפטוף המטריד לא הצליח לקלקל. (טעימה מחוויות הפורים של ילדנו תוכלו לראות בקולאז' הילדים שבהמשך הגיליון).

מצד שני, פורים הוא אולי החג האהוב על המבוגרים שזוכים אחת לשנה ל"חג משלהם", עם קצת תוכן שמופנה למבוגרים, הומור, אלכוהול משובח, ומסיבת ריקודים מסורתית. אפילו כמה בנות י"א נהנות מהמסיבה (לא... הן לא "מתפלחות", המסיבה פשוט מייצרת המון לקוחות לבייביסיטר...).

קצת מפתיע שאם תשאלו כמה מוותיקי הקיבוץ, קרוב לוודאי שיגידו לכם שכל הטוב הזה (לכאורה לפחות), הוא עדיין פחות ממה שהיה פעם – אז ההופעות היו יותר מושקעות, ההומור יותר מצחיק, המוסיקה יותר מוסיקלית והאלכוהול... טוב, לא בטוחה לגבי זה. מה שבטוח זה שממה שאני הספקתי לראות בשנים האחרונות, חג פורים בקיבוץ הזורע הוא הפקה מרשימה ביותר וכיף גדול ששווה לחכות בשבילו.

השנה ערן גבאי מארגן מסיבה בפורמט קצת שונה, עם כמה שינויים ושיפורים ומאחד אותה עם ארוחת ערב. אחרי תגובות שונות לעניין העלות הכרוכה, פניתי אליו כדי לקבל קצת יותר מושג לגבי מה בתכנית. בפרטים בכתבה בנושא.

בעקבות הכתבה על התפקידים הדרושים במערכת "בשער", התחדשנו בשני חברים חדשים. הדס כהן, שתהיה אחראית פינת "לי זה יצא טעים" (בגיליון הזה מככבת ב"הכר את החברה") וספי מנור פלג, אחראית על הפינה החדשה "בדיחת השבוע". ברוכות הבאות ותודה רבה!

אנקדוטה קטנה על דברים שהתגלגלו מכתבה ב"בשער": בעקבות פינת "איפה אני נמצא" של דני נהב, התבליט שהחידה כוונה אליו עלה למודעות, עבר שיפוץ ועבר למיקום ראוי יותר. פרטים בכתבה בנושא.

הגיליון הבא ייצא רק בעוד שלושה שבועות, זאת מתוך רצון להצמידו לחג פסח.

מאחלת לכולנו מסיבת פורים מוצלחת ומהנה,
נעה אלבוחר

מערכת בשער:

עורכת: נעה אלבוחר
עיצוב ועריכה גרפית: אנה אבראל
טל: 052-3990860
דוא"ל: bashaar@hazorea.org.il

כותבים: נעה אלבוחר, ניר רענן, תומר גרוס, יבל ברקאי, דבורה כדיר, ננסי פלד, מוריס הרמן, הדס כהן, טלי כלב, מורן נסלבסקי פלד, יעל כרמי, שבתאי פרידמן, צוות הארכיון, דני נהב

צילום תמונת השער: נעה אלבוחר

הפצה: יעל טיקטין

דרושים:

- אחראי מדורים:
- תרבות ופנאי
 - טיולים
 - הכר את החבר
 - ארכיון
 - יצירה מקומית

אחראי המדור נדרשים לרכז את החומר בתחומם. למצוא ולשלב את הכותבים המשתנים במדור שתחת אחראיותם. יכולות נדרשות: לעמוד בזמן!

תוכן עניינים

2 | דבר המערכת

4 | הכל יש בו

ראיון עם רונית מנהלת הכלבו

6 | אקסטרים בגיל השלישי

קירגיזסטן עם נוגה ודבורה

8 | הפינה לשיתוף הציבור

יזמויות בקיבוץ, שיחה עם אפרת קטן

9 | הכר את החבר

10 | קולאג' מיוחד לפורים – כפוסטר אמצע

12 | ראש בראש

"לה לה לנד" נגד "אור ירח"

13 | מותו של ידיד

העיקר הבריאות

14 | תרבות ופנאי

לטיול יצאנו – ניר רענן

ספרים רבותי ספרים – טלי כלב

16 | יצירה מקומית

לא רק חרוזים – דובי זמר

איור – שבתאי פרידמן

18 | פורים בפתח ואני במתח

פרטים על חגיגת פורים המתקרבת

19 | היה היה

פינת הארכיון

20 | היכן אני נמצא

חידת השבוע עם דני נהב

נאחל מזל טוב להולדת הבת,

אחות ללינוי

להורים הטריים: ענבל ומיטב זמר
(יקנעם)

לסבים: דובי זמר שלנו ואורה זמר
(יקנעם), ציפי ושוקי זכאי (טבעון)
ולסבים רבים: יצחק זמר שלנו, רות
ושלמה זכאי (טבעון)

הרבה בריאות ושתזכו לגדלה
בנחת

מכל בית הזורע

"היכן אני נמצא" מביא לשינוי / דני נהב

תבליט העץ המשופץ במקומו החדש, בצד המדרגות
לחדר האוכל

"מחכה שיגאלוני ממקומי זה, ויכבדו זכר יוצרי –
בנו של השלישי באבות" (שורה מתוך חידה מס' 7).
אני שמח לבשר על כך שהתבליט פרי יצירתו של
יוחנן בן-יעקב זכה למקום חדש שמכבד אותו ואת
יוצרו.

תודה לאלו ש"הרימו את הכפפה" – רן סולומון
על היוזמה ואורי חץ שיחד עם ילדי עמותת "נפש
חופשית" שיפצו את התבליט, וכלשון החידה
מ"בשער" גאלו את היצירה ממקומה המוסתר על
קיר פעוטון רקפת והעבירוה משופצת לקיר שמול
הגרנוליט בצד המדרגות העולות ללוח המודעות
וחדר האוכל.

הכל יש בו - ראיון עם רונית

החריפה. יורם חבשוש אחראי על השימורים. אמיר תיכון, שכיר מקיבוץ כפר המכבי, אחראי על המחלבות והנקניקים. ענת פרוינד עובדת בקופה ובקליטת סחורה. יש גם את שלושת הבנות, הצוות המקורי של הכלבו, כפנסיונריות. מרילין, בהתאמת חשבונות, דרורה, אחריות על המקפיאים ואסתר, אחראית על האריזה בתפזורת.

אריזה בתפזורת, מה באמת איכות המוצרים המשווקים בצורה הזאת?

האיכות מצויינת, אותו המוצר שאנחנו מוכרים באריזה קטנה אנחנו קונים במחיר הרבה יותר מוזל באריות גדולות ומחלקים לבד לכמויות קטנות. זה משנה לחלוטין את המחיר של המוצר. האריזות הקטנות במקור מיועדות לאנשים שחשוב להם לראות את הכשרות הספציפית של המוצר.

מה לגבי נוער? רואים הרבה בני נוער מועסקים בכלבו.

הנוער זו ההצלה שלי. אחרי הצהריים אנחנו זקוקים לקופאי והם באים וממלאים עמדה זו בלבד. הם זריזים בטירוף ואין להם בעיה עם המחשב, להיפך. הנושא היחידי שכן צריך לעבוד איתם הוא השירותיות. בגיל הזה יש המון עיסוק בנושאים חברתיים והם צריכים להבין שלא משנה מה קרה להם לפני, רבו עם האימא או החברה, הם לא צריכים לתת לזה לפגוע בעבודה.

”הפיתוי בחוץ מאוד גדול, יש מחירים טובים ויש מבצעים. אני לא יכולה להתחרות בזה. הדרך היחידה היא לעבוד על תודעת שירות טובה לחברים. אם מישהו מחפש משהו ולא מוצא, בואו תגידו... זה כדאי לי בשביל לשמור על הלקוח הזה..”

בעיניי זה ממש הישג שהם לא מסתכלים בפלאפון בכל רגע, זה נדיר בדור הזה.

זה אחד הדברים עליהם אני עובדת איתם. שיעבדו לאט, בריכוז, ולא יעשו טעויות בקופה. מגיע להם כל הכבוד ונכון לתת להם קרדיט: נועה כרמי, מור בקיש, רון שטרית, ענת אקסלרד, מיה כלב, תמר זינגר ואלון שפייר. אני מקווה שלא שכחתי אף אחד.

מה הדרך שלך לשמור שחברים יקנו בכלבו?

הפיתוי בחוץ מאוד גדול, יש מחירים טובים ויש מבצעים. אני לא יכולה להתחרות בזה. הדרך היחידה היא לעבוד על תודעת שירות טובה לחברים. אם מישהו מחפש משהו ולא מוצא, בואו תגידו, אני אזמין במיוחד, זה כדאי לי בשביל לשמור על הלקוח הזה.

הכלבו שלנו עבר לאחרונה שיפוץ מאסיבי. רונית סוגרת עשור כמנהלת הכלבו ועוד היד נטויה. דיברתי איתה על השיפוץ, מחירים, מוצרים ותוכניות להמשך. כל זאת בכתבה הבאה / נעה אלבוך

את רונית אני פוגשת בביתה, עם חיוך גדול. “רוצה שאחזיק את איביגיל?” היא מיד שואלת. “את יודעת שאני הגעתי לכאן במקור כמטפלת לבית התינוקות? אחרי ארבעה חודשים הכרתי את טל ומאז אני פה”. אחרי שניה היא כבר הכינה לי תה ואחרי עוד שניה וחצי כבר היו על השולחן 4 קופסאות של עוגיות מעשה ידיה. בחיי שאני לא מגזימה. בעיניי רוחי אני מדמיינת אותה מוקפת תינוקות מחייכים שאוכלים עוגיות ביתיות במקום הפתי-בר התעשייתי. אין מה להגיד, רונית היא טיפוס אימהי, היא מפנקת, מחייכת,

ובגדול, פשוט רוצה שיהיה לך טוב. אין שאלה בכלבו שלא ניתן להפנות אליה. היא תמיד יודעת איפה דברים נמצאים, עוזבת הכל ובאה להראות לך בשמחה. ואם משהו חסר, תוכל להיות בטוח שזה רק זמני. אם רק תבקש היא תדאג להביא במיוחד בשבילך. היא פותחת את הכלבו ביום שישי במיוחד לחיילים ואם תחפשו את ההגדרה של שירותיות במילון, תמצאו בוודאי תמונה שלה ליד, עם צלחת עוגיות או פלאפל להציע:).

אז רונית, איך התחלת לנהל את הכלבו? ניהלתי את חדר האוכל וב- 2006

נפתח למכרז ניהול הכלבו ומאז אני פה. המקום עבר שינויים רבים לאורך הזמן. הגדלתי והרחבתי את שעות הפתיחה מתוך גישה לשפר את השירות לחברים. שיטת התמחור גם היא השתנתה, בעבר היה סבסוד של המוצרים וכיום הכלבו מחזיק את עצמו ופועל ללא סבסוד כלל. מחזור המכירות עומד על 580,000-620,000 ש”ח בחודש, כ- 7 מיליון ש”ח בשנה.

תוכלי לספר מעט על הצוות?

אני יודעת שנראה כאילו עובדים בכלבו הרבה אנשים אבל רבים מהם במשרה חלקית. האחריות אצלנו מתחלקת לפי המחלקות השונות כאשר אחראי המחלקה מנהל אותה בכל הרמות, החל מהזמנות, ניהול מלאי, סידור מדפים והחזרות. יוסי נאור אחראי על הירקות, הפירות והשתיה

איך את מסכמת את עבודת השיפוץ?

באופן כללי השיפוץ עבר בצורה טובה. המקום מרווח יותר וכיף להיכנס, נוח גם להתנייד עם עגלות תינוקות. לצערי, ישנם מדפים שלא מותאמים לסחורה. תכננו קניית מדפים חדשים יעודיים אבל כרגע אין אישור לכך. חשוב לדעת כי בכלבו בוצעה לאחרונה פריסת צינורות לכיבוי אש לפי הנחיות מחייבות מהמדינה. הוצאה זו הייתה גדולה ולא נלקחה בחשבון בתכנון ההוצאות השנתי. לכן, יש קושי בביצוע הוצאות נוספות.

כיצד את מבצעת קניינות?

קניה בכמויות גדולות מורידה מחירים ואני מנסה לעשות את זה ולהעביר את ההורדה לחברים. לרוב אני מבררת מחירים עם שניים שלושה ספקים וקונה ממי שנותן לי מחיר זול יותר.

ניתן לאחד קניינות עם חדר האוכל?

חדר האוכל עובד עם מוצרים מוסדיים, לבישול תעשייתי. הירקות שהם קונים מיועדים לעיבוד נוסף, זו איכות סחורה אחרת ממה שאני קונה. בנוסף מהלך שכזה יצריך הפרדה בחשבונות ופתרון של שינוע הסחורה מחדר האוכל אלינו. הנושא מצריך בדיקה.

אפרופו מחירים, לחלק מהמוצרים יש מחיר מצוין ואילו לחלק אחר, לדוגמה לירקות והפירות, מחיר גבוה. למה?

הרשתות הגדולות מוזילות מוצרים מסוימים כדי למשוך קהל ומנגד מייקרות מוצרים אחרים. אצלנו אין את המשחק הזה. על כל המחירים אני מעמיסה תוספת קבועה של 13% ממחיר העלות שאמור לכסות את הוצאות התפעול. על פירות וירקות מעמיסים יותר מכיוון שיש פחת גדול. המשחק שלי עם המחירים קטן מאוד.

כאן אני רוצה להכניס הערת העורכת, משהו בשיטה הזאת נראה לי לא הגיוני. נוצר מצב אבסורדי: ככול שהכלבו משיג מחירים טובים וזולים יותר לחברים כך הוא מרוויח פחות כדי לכסות את הוצאות התפעול נשארות קבועות ולא תלויות במחיר המוצר. אולי שווה לחשוב מחדש על שינוי שיטת התמחור, תמחור שונה ממוצר למוצר ולא אחוז קבוע. גמישות שכזו יכולה ליצור איזון מוצלח יותר בין שביעות רצון הלקוחות והכנסות הכלבו. הגדלת מחזור המכירות תקל בסופו של דבר על כולנו ותאפשר הורדת מחירים.

אז איך ניתן להגדיל מחזור מכירות? אולי לאפשר לחיצוניים לקנות?

משיקולי הנהלת חשבונות לא ניתן לפתוח את השירות לחיצוניים. הדבר יגרום בסופו של דבר לביטול הקלות בהחזרי מע"מ שאנחנו מקבלים והמחיר לחברים יעלה. אבל, ניתן להתייחס לחיצונים שעובדים באופן זהה לדיירים ששוכרים כאן דירות, להטעין להם כרטיס בכסף לצורך קניה. זה רק יעזור לאיזון התקציב.

תקציב קהילה של 2016 נגמר במינוס של 130,000 ש"ח. מדוע?

בסוף כל שנה אנחנו מקבלים החזר כספי ממשקי (ממנו קונים את הקפואים). ההחזר מגיע רק במרץ של השנה הבאה ומשמש לכיסוי הוצאות התפעוליות. בהצגת סיכום 2016 ההחזר עדיין לא

נכנס ולכן לא הוצג. אני מאמינה כי לאחר שההחזר יגיע נסיים את השנה שוב באיזון.

כשאני מסתכלת על היצע המוצרים לפעמים אני תוהה האם צמצום סל המוצרים היה יכול להקל על המחיר?

בהסכם הסחר עם הספקים אנחנו מחוייבים לקבל מוצרים חדשים שיוצאים לשוק כחלק מקידום המכירות. הם לא מבקשים רשות לפני שמביאים לנו מוצרים אלו. מה שלא נגמר מהמדף תוך 3 חודשים אנחנו מורידים ומקבלים מהספק החזר.

מאוד חסר לי כלקוחה שילוט של מחירים, בעיקר בפירות וירקות, יש כוונה לשלט?

מתוכננת עסקה עם אחד מסוכני הירקות שלנו לבניית מידוף חדש לפירות ולירקות. המידוף החדש יכלול גם מקום בולט ליד כל ארגז לסימון המחיר.

מילים לסיום?

הקהל זה מה שבונה אותנו. אני מאמינה כי אם אתייחס לבקשות ורצונות החברים נוכל להיבנות ולהתפתח מכך. אני מבקשת שוב, לא להתבייש, לבוא, לשאול ולבקש. אני מבטיחה שאתאמץ לתת שירות טוב ולהביא את המוצר לחבר.

שירותיות כבר אמרנו? תודה לרונית ולצוות!

אקסטרים בגיל השלישי

שלהם (אוהל נוודים) ויורדים לחיות בגובה נמוך יותר באזור ה- 1000 מטר. בכבישים ראינו אותם, נוסעים עם ירטות מקופלות על טנדרים אבל בשטח הם נעלמו. לשמחתנו, עדרי הסוסים שלהם עדיין לא ירדו למטה ונשארו מעט אחריהם בשטח. ראינו לא רק סוסים, היו גם עדרים ענקיים של כבשים, פרות. אל העדרים התלוו רוכבים שדאגו לכוונם למקום הרצוי.

מה גרם לך להנות כל כך ממדינה זו?

המדינה מוקפת הרים הנקראים הרים "שמיימים" בפי המקומיים. גובהם מגיע עד ל- 6000 מטר. הרים אלו היו לבנים משלג ולמזלנו (כן, למזלנו) התחיל לרדת שלג כבר ביום השלישי של הטיול. היה זה יופי שקשה לתאר ואנו, שלא רגילים לנופי השלג במדינתנו, הוקסמנו. לזה התווספו נופי השלכת, צבעים עזים של אדום וכתום שגם אינם מוכרים אצלנו. ההרים הלבנים היו מלמעלה, השלכת האדומה מלמטה והאגמים הכחולים במרכז – מה אתה צריך יותר מזה?

איך התבצע הטיול?

הטיול היה טיול ג'יפים בנהיגה עצמית. אנחנו לא נוהגות (אני רק באופניים ונוגה בקלנועית) אז הצמידו לנו נהג מקומי דובר אנגלית. בסך הכל היו 10 ג'פים כאשר 8 של מטיילים ועוד שניים של לוגיסטיקה ותפעול. אחד הרכבים תמיד נסע לפנינו כדי לוודא שהמעברים פתוחים. זה חשוב מאוד בעונה הזו וללא רכב "גישוש" ניתן להיתקע שעות בדרך שנחסמה. הרכב השני הכיל אוכל, מצרכים, גז נייד ושולחנות. את כל ארוחות הצהריים בישלנו בעצמנו מה שאפשר לנו לחלץ רגליים ולהכיר את שאר חברי הקבוצה. בכל ג'יפ, מאחורה, היה ארגז הפתעות מלא בנישנושים לנסיעה שדואגים למלא כל יום בפירות טריים, מים מינרלים ועוד. מדריך הקבוצה ישב באחד הג'יפים והסביר לכולנו בצורה אלחוטית מידע תוך כדי הנסיעה. הטיול נמשך 11 יום מתוכם 10 ימים של טיול ויום אחד של נסיעות. ימיי הטיול ארוכים מאוד ונגמרים ב- 8 בערב.

לא חסרה לכן ההליכה ברגל?

לא ניתן לעשות טיול שכזה ברגל. המרחקים עצומים ותצורות הנוף יפיפיות אך מאתגרות להליכה. חלקן בגובה

הפעם בחרתי להציג טיול מחוץ לארץ שביצעו דבורה בן-דוד ונוגה בר-נר. הבנות בחרו יעד לא שיגרתי, קירגיזסטן. מדינה מוסלמית ברובה הגובלת בסין שהייתה עד ל- 1991 בשליטת ברית המועצות. מה מניע אותן לחפש אתגרים שכאלו ורשמים מהחוויה בכתבה הבאה / נעה אלבוחר

את דבורה פגשתי בביתה, מחכה לי בסבלנות עם חיוך גדול, כרגיל. אני לעומתה מתנשפת ואדומה, לא רק בשיער. הכושר שהיה לי רחוק מלחזור וכדרך להתמודד עם האיחורים הקבועים שלי הצבתי לעצמי כלל – מי שמאחר רץ! במהלך השיחה עם דבורה הצבע האדום נעלם ממני לחלוטין ולאט לאט התחלף לירוק צפרדע. "סליחה דבורה" אמרתי, "אני פשוט לא יכולה לחכות לרגע שגם אני אצא לפנסיה..."

איך התחיל הצוות הזה, נוגה ודבורה?

אני ונוגה תמיד היינו ביחסים טובים. לאחר שיאיר כבר לא יכל לטייל טיולים ארוכים חיפשתי שותפה לדרך. מאחורינו כבר שלושה טיולים מוצלחים. מהטיול הראשון הבנו שזה צוות מצוין, נוח ונעים לנו יחד.

לאן כבר הספקתן לטייל?

הטיול הראשון היה לאיסלנד שהיה יוצא מן הכלל. לאחר מכן טיילנו לדרום אמריקה, לשלוש שמורות מדהימות. אחרי שני טיולים נפלאים שכאלו קשה לחשוב מה לעשות עכשיו? מה עוד יכול להשתוות ביופיו למפלים הנהדרים שראינו בדרום אמריקה? קשה לבחור מקום שלא יהווה נפילה מבחינת ההתרגשות, אבל לשמחתנו הצלחנו!

נו, אז לאן?

קראתי ספרים כמו "ילד הסוסים" ו-"נמר השלג (הכלה הנצחית)". הספרים מדברים על תרבות הנוודים שהקסימה

אותנו, על ההרים הגבוהים והמערבות. אז התגבש בראשו הרעיון לטייל לקירגיזסטן. בעודנו משחקות עם הרעיון במוחנו התברר שהתאריך היחידי שנשאר פנוי לטיול כזה הוא תאריך בתחילתו של החורף בו כבר אין נוודים.

למה?

בתחילת התקופה הקרה והנוודים מקפלים את היורטה

רב בו מרגישים כבר את החוסר בחמצן. תצורות הנוף מגוונות מאוד, הרים מושלגים, קניונים צרים, מפלים, מעברי הרים ואבני חול אדומות. היו לנו 4 מסלולים שעשינו ברגל וכל עצירה של הג'יפים חילצנו רגליים וטיילנו בשטח.

איפה ישנים? ביורטות?

להפתעתי דבורה לא צוהקת, כנראה שהרעיון אינו נראה לה מופרך לחלוטין. "התשתית התיירותית מתפתחת וישנם מלונות סבירים מאוד" היא עונה. אנחנו טיילנו בחורף כך שלא ניתן לישון ביורטות אבל מי שמטייל בקיץ יכול בהחלט.

כול המשתתפים היו בני גילכם?

ממש לא, היינו בין המבוגרים שבחבורה. רוב האנשים היו בני 60 והייתה קבוצה של בני 40, סך הכל 22 אנשים. מה שמדהים הוא שמהקיבוץ יצאו כבר 3 זוגות לאותו הטיול, רעיה ודני, עמליה ואמנון ואנחנו. מכיוון שכל אחד טייל בעונה אחרת הוא חווה טיול שונה לגמרי. הנוף משתנה דרמטית עקב עונות השנה וגם נגישות ועבירות הדרכים.

אז מה עכשיו? אני שואלת את דבורה

עכשיו? תלוי איזה ספר אקח מהספרייה...

ניווט לזכר ארז הרפז

ארז הרפז, בנם של נורית ורמי, אחיהם של נטע, אמיר, דליה ודגנית. נולד וגדל בקיבוץ, נפטר ממחלת לב במהלך טיול בבוליביה, לאחר שירותו הצבאי. ארז שהיה ספורטאי ורוכב סוסים מושבע, נווט בחסד עליון, לא ידע על המום בלבו, גם במהלך חמש שנות שירותו הקרבי כלוחם בסיירת גולני.

פעילות הניווט מתקיימת, זו השנה ה-16, בחסות האיגוד הארצי לספורט הניווט. מסלולי הריצה וההליכה הם ביער הזורע ובשטח הקיבוץ. ישנו מסלול עממי, שאינו מחייב ריצה, המומלץ למשפחות וילדים ולקבוצות ילדים ונוער. נקודת הכינוס היא באורות הזורע. זינוק למסלולים התחרותיים הרגליים - החל משעה 9:00 עד 10:30. במקום יוגש כיבוד קל ושתייה לכל המשתתפים.

זהו מפעל המשלב פעילות ספורטיבית עם אהבת הטבע ונופי המקום. בעונה זו של השנה, בה הפריחה במלוא עוצמתה - אין דבר יפה ומהנה יותר מלצאת לטבע.

כולם מוזמנים לבוא ולקחת חלק בפעילות מהנה זו אשר תתקיים ביום ו' הקרוב, 17.3, בשעות הבוקר באורות הזורע.

הפינה לשיתוף הציבור

יזמויות בקיבוץ / תומר גרוס

לבנות מסגרת תמיכה שתרכז את כל היזמים בקיבוץ גם ברמה העסקית של ייעוץ וליווי וגם ברמה החברתית של מפגשים בחגים, מפגשים למטרות לימוד ואפילו הרצאות חיצוניות.

קושי נוסף הוא שמרבית היזמים משתמשים בשירותי הנהלת החשבונות של הקיבוץ, אשר לא לגמרי מותאמים לטיפול בעסקים קטנים ובהחלט יש מקום לשיפור מצד הקיבוץ בממשק מול בעלי היזמויות.

שאלתי את אפרת האם היזמויות 'טובות לקיבוץ' – בעוד בקיבוץ השיתופי היו חילוקי דעות בנושא, היום מאוד ברור שהיזמויות מהוות מקור פרנסה חשוב עבור חברים שהם בעלי מקצועות חופשיים. האפשרות לפעול כזמות בקיבוץ נותנת גם יכולת התפרנסות נוספת לחלק מהחברים אשר זקוקים לכך ומסייעת לחברים להתפרנס בכבוד. ברמה הכלכלית הקיבוץ נהנה הן מהעובדה שיותר אנשים מתפרנסים בעצמם ומשלמים מיסים והן מתשלומים שהקהילה מקבלת עבור השימוש של היזמויות במבני הקיבוץ.

הקיבוץ משתדל לעזור היום לעסקים מתחילים בהקלות בשכר דירה ותמיכה בהשקעות ראשוניות. אחת מהשאיפות של אפרת בתחום היזמויות היא להצליח ליצור חיבורים בין היזמויות לבין ענפים קיימים בקיבוץ – לייצר 'חממות' ליזמויות, חיבורים מסוג זה יכולים לאפשר לענפים להתרחב לכיוונים נוספים וליזמים לחזק את העסק שלהם.

בנוסף, יש יזמויות שיתכן והחברים עדיין לא מודעים להם ויש מקום לנסות להגדיל את החשיפה שלהם בקיבוץ.

אפרת קטן לקחה על עצמה לרכז את תחום היזמויות בקיבוץ, במטרה להסדיר ולקדם תחום זה, נפגשתי איתה בכדי לשמוע קצת על התפקיד עצמו ועל היזמויות בקיבוץ באופן כללי.

אפרת החלה לעסוק בתחום זה כפרויקט של מספר חודשים שמטרתו הן גיבוש מסד נתונים, מיפוי ואיתור צרכים, הסדרת נהלי העבודה ומערכת היחסים בין הקיבוץ ליזמים וכן ליווי וייעוץ עסקי ככל שהיזם מעוניין וצריך.

תחת הכותרת של 'יזמויות' בקיבוץ ישנם 80 חברים/ות. עבור כרבע מהיזמים היזמות מהווה עבודה במשרה מלאה, והיתר עוסקים ביזמות באופן חלקי. 16 מהיזמויות הן של פנסיונרים ואצל רובם הפעילות העסקית פחות אינטנסיבית. חלק מהיזמים הם למעשה עובדים עצמאיים (לא שכירים) אשר מוציאים חשבונית עבור השירותים שהם נותנים כמו למשל שירותי ייעוץ בתחומים שונים. ליזמים אלו אפרת מסייעת בעיקר ברמת הבירוקרטיה – קריאה של דוחות וניהול החשבונות, ובנוסף מהווה עבורם כתובת אל מול מוסדות הקיבוץ.

כ 20 מהיזמים הינם בעלי עסקים קטנים ובהם אפרת מתמקדת יותר, חלקם ותיקים ומנוסים ורובם מתנהלים מצוין אך תמיד יש מקום לשפר ולסייע בקידום. אפרת מנסה לעזור ליזמים במגוון תחומים – קריאת דוחות, תמחור נכון, שיווק, ניהול הכנסות והוצאות.

אחד הקשיים אצל בעלי יזמויות היא העובדה שהם מתנהלים לבד ללא מסגרת או מערכת תומכת. אפרת מנסה

המדור חוזר אחרי הפסקה קצרה, והפעם, באופן מפתיע די אנחנו שוב מארחים חברה ולא חבר, תודה להדס. אני שוב פונה למין הגברי, ביישנות לא מחמיאה לכם, שתפו פעולה בפעם הבאה!

שמי הדס, ואני אשתו של אורי ואימא לעופרי (4) ועמית (2). הגענו לקיבוץ לפני כמעט שנתיים ונקלטנו למועמדות. ברוב שנותיי גרתי בקרית טבעון וכשהכרתי את אורי, עם הזמן עברנו לכרכור, התחתנו, נולד לנו עופרי ושנתיים וקצת אחרי, עם המעבר לקיבוץ, גם עמית.

במקצועי אני יועצת חינוכית. כבר מעל 12 שנים אני נמצאת בזירה החינוכית בכמה כובעים שונים. המפגש הראשוני עם החינוך היה בתקופת הצבא כמדריכת גדנ"ע אוויר, שם עסקתי בהדרכת הנוער בעיקר סביב נושא הטיסנאות (לא.. אני לא זוכרת כלום:)). לאחר טיול משמעותי שעשיתי אחרי הצבא ואי שם על הר גבוה בנפאל, הבנתי שאני רוצה לשלב בין שני דברים שאני מרגישה שאני אוהבת אותם וטובה בהם – הייעוץ/טיפול וחינוך, ומשם למדתי פסיכולוגיה והתמקצעתי בתחום הייעוץ החינוכי.

עד למעבר מכרכור הייתי יועצת חינוכית בתיכון בנתניה וכרגע עד סוף יולי אני עובדת כרכזת בארגון בשם "פותחים עתיד". לארגון 35 מרכזים בארץ, כשהמרכז בו אני עובדת נמצא ביוקנעם. פותחים עתיד היא חברה לתועלת הציבור וחברת-בת של הסוכנות היהודית. מטרת התכנית להכשיר "נאמנים" – עובדים מרקע חינוכי שתפקידם להוות בוגרים משמעותיים, מודל לחיקוי ומנהיגים עבור ילדים הזקוקים להעצמה במגוון של מעגלים בחייהם: מעגלים רגשיים, חברתיים, משפחתיים ולימודיים. הקשר של הנאמן עם הילד ומשפחתו מבוסס על הקשבה, נוכחות ותמיכה. הנאמנים עובדים במשרה מלאה ונמצאים בקשר מתמיד הן עם הילדים והן עם משפחותיהם מתוך ההבנה כי על מנת לחולל שינוי במצבם של הילדים, יש הכרח לייצר קשר גם עם הוריהם ועם שאר בני המשפחה. הנאמנים עובדים בבתי ספר שונים באזור יוקנעם והמועצה מגידו, והילדים שמאותרים לתכנית הם לרוב מיסודי בגילאי ד-ו, ויש לנו גם ילדים מהחטיבה במגידו. כל נאמן מקבל 16 ילדים לתקופת זמן של 3 שנים ובונה לכל אחד ואחת תכנית אישית מותאמת בהתאם לצרכיו והסיבות שנכנס לתכנית. המטרות יכולות לנוע מחיזוק הביטחון העצמי ותחושת המסוגלות של אותו ילד, בירור ופיתוח יכולותיו

וכישוריו, יצירת סביבה חינוכית מאפשרת אשר רואה את הילד ומצליחה לספק לו תשתית מיטבית להצלחה, עידוד ומעורבות הורית בחיי הילד ולעיתים, בעת הצורך, גם סיוע בהנגשת שירותים חברתיים שקיימים באזור מגוריו. בעבר עבדתי כנאמנה, ולפני שנתיים חזרתי לרכז את התכנית בצמוד למנהל היישוב. התפקיד שלי כולל מספר תחומים שהעיקרי בהם הוא ריכוז והוצאה לפועל, בנייה והעברה של קבוצות הורים. יש תכניות רבות היום שעוסקות בעבודה מול הילד בלבד, והייחודיות של התכנית היא בכך שהיא רואה גם את ההורה, נותנת גם לו מקום משל עצמו, לא רק כהורה, אלא כבן אדם. קבוצות ההורים מגוונות וכוללות גם קבוצות העצמה, קבוצות לקבלת כלים הקשורים להורות, קבוצות של הורה וילד משותפות (מתוך הרצון לבסס זמן איכות יחדיו) ועוד.

העבודה עצמה בארגון היא אינטנסיבית, לעיתים מורכבת אבל מלמדת מאוד. בשבילי, באופן אישי, היא בעיקר סוג של בית, בזכות האנשים שקיימים בה והקשרים שנוצרים, ושנשארים הרבה מעבר לעבודה.

לצד העבודה יש לי תחביבים רבים, כאלו שטעמתי מהם וכאלו שנשארים בגדר חלומות ל"רשימת ההגשמה" שלי. אני טיפוס של הרבה "גם וגם".. אוהבת אנשים אך גם זקוקה מאוד לשקט שלי ולא נבהלת מזמן עם עצמי, נמשכת ומתעניינת באורח חיים בריא על כל המשתמע מכך (תזונה בריאה, כושר גופני ורווחה נפשית), לצד בישול ואפייה (שעתיים בשישי בוקר זה בגדר תרפיית חובה). אני אוהבת מוסיקה, שרה כל חיי (בשנים האחרונות בעיקר במקלחת) ובעיקר טיפוס של בית ומשפחה.

המעבר לקיבוץ עשה לי טוב ואפשר לי קצת "לחזור הביתה" על אף שמעולם לא גרתי פה. אני מאחלת לעצמי בעיקר להמשיך לנוע על הצד הטוב ביותר, לצמוח ולהיות תמיד במקום שקט ושלם עם עצמי, בחירותיי ומעשיי.

אבינועם אלמור בתחפושת נוספת

דור פלד

עומר פלד, שילואה

תומר פלד

האלבורחים

עומר שלייסנר

אבינועם קלבריס

קפטן אושרי קלבריס

אלק השטרר זינר

סרביאמיל שרון

תמר וגלעד בן צבי

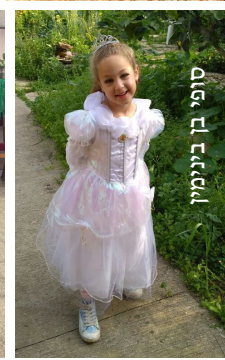
בקרס המקומי

מעין שרגאי, סופרמן

בוניו אלמור, מרשל מיוחדת החילון

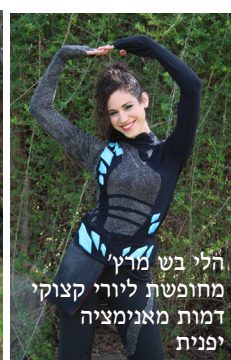
סופי בן בינמין

סיל בש מרץ, מחופש לצאקי פינטר

טומי הרובוריק בש מרץ

הלי בש מרץ, מחופשת ליורי קצוקי דמות מאימציה יפנית

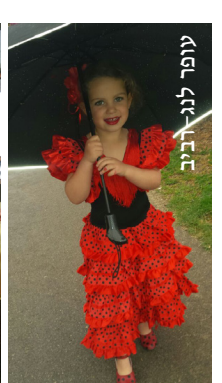
דורי גץ, הניג'ה

שקד מענית

גל מענית

עופר לנו-רביב

נועם ברקאי

נטלי קלבריס

אלעד השטר פלד

שרון, רחלי, לאה וחופיה, המטפלות של גן שקד

יובל מואנה סלע

ילדי גן שקד

ילדי גן סביון

חג פורי

אחים גם בתחפושות,
שקד גץ הניג'ה

גפן
סלומון

תמר בת הים הקטנה, סלומון

נועה ופני סלומון

האחיות הממוקדות נחמיאס

בר (פיליפ) וליזה מענית

עומר, שלד מוחיתנים פלד

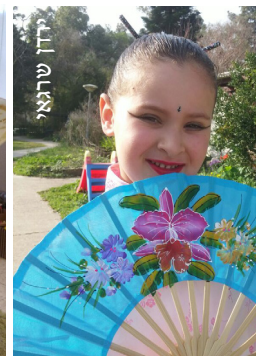
אנה ויוגב, שני דודר

נעמי ברק, פיה של ממתקים

ינאי הפרפר פלד

ידן שרגאי

רוץ בן סוסי, פעילות פורים לגיל הרך

חום סימבה פלד

אבינועים אלאר, דרקונואר

עידן הליצנית לנג-רביב

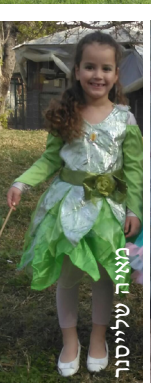
בת הים הקטנה סלומון ומואנה סלע

אורי הגדיי שרגאי

טובה בן בינומן

מאיה שליסטר

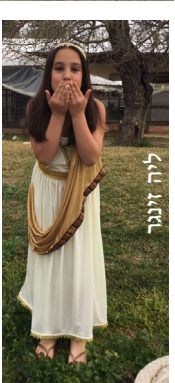
אביביל אלבוחר

תות וקצפת, התאומות לבית שחם

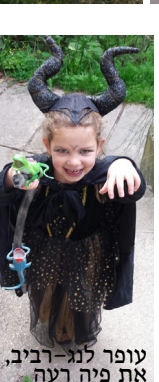
יולי הגירפה ניב

ליה זונגר

לוטם אגון, כלה יפהפייה

עופר לנג-רביב, את פיה רעה

ליאור אלמוג גבאי

רמה חץ

נופה אלה האהבה ומילי השוטר

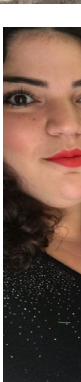
הילה סקטין בתפקיד אנה

נטע ברק, סמי הכבאי

פורים לגיל הרך, מפריחים בועות סבון

ראש בראש

המדור חוזר אחרי הפסקה קצרה, והפעם, נושא חשוב במיוחד. החשיבות באה לידי ביטוי בכך שהנושא אינו מעסיק רק את חברי הקיבוץ, וגם לא רק את אזרחי ישראל, אלא את תושבי העולם כולו... "לה לה לנד" מול "אור ירח". מי באמת היה צריך לזכות באוסקר, ולמה? דבורה כדיר vs ננסי פלד בכתבה הבאה.

בעד להלנד

"לה לה לנד" מול "אור הירח" - הפשלה האמיתית באוסקר / דבורה כדיר

מניחה שכמעט כולנו ראינו את החלפת המעטפות בהוליווד. את האוסקר לסרט הטוב ביותר קיבלו, בטעות, יוצרי ושחקני "לה לה לנד" שבהמשך העבירו אותו לאלה של "אור הירח" שבאמת זכו.

שמחתי כש"לה לה לנד" קיבל את הפרס. רומן בין שני אמנים שמחכים להצליח ולהתפרסם. גבר ואישה יפים, רקדנים נהדרים. כן, זה כמעט כל התוכן.

אני בוחרת ללכת לסרטים שמנתקים מהמציאות בארץ ובעולם. שעתיים של בריחה מביבי, טראמפ, פוטין, אפליית שחורים, אפליית ערבים, אנטישמיות בארה"ב, פחד, דיכאון, מחלות וכו' כאן ושם. מאוד מעורבת בדברים הנ"ל דרך הטלוויזיה, העיתונות והפייסבוק ובסרט, אני רוצה לשכוח ולהנות. רק להנות.

אז מה כן יש בסרט הזה שנותן שעתיים של כיף? מוזיקה, ריקודים קצביים, צילומים נהדרים, המון שמחה וכמובן שני השחקנים הראשיים - צעירים, חתיכים, מתאהבים עד ש... בקיצור, לכו לראות!

נגד נגד לה לה לנד, בעד אור ירח

למה לדעתי זכה הסרט "אור הירח" "Moonlight" בפרס "האוסקר" לסרט הטוב ביותר? / ננסי פלד

גילוי נאות: לא ראיתי את הסרטים. קראתי עליהם ועל תוכנם, כיצד יצרו אותם; קראתי ראיונות עם ועל הבמאים ועם השחקנים הראשיים; צפיתי "בקרוב" וגם בקטעים נבחרים ('קליפים') וכמובן צפיתי בטקס "האוסקר". ואף על פי כן, על פי בקשתה של דבורה כדיר, אני מביעה את דעתי.

הסרט "אור הירח" שייך לג'נר המכונה "התבגרות" ומתמקד, בדרך יוצאת דופן, בהתנסויות של אדם שחור שגדל בעני כילד פגוע בשכונה רווית פשע וסמים, מזווית מבטו כילד,

נער ואדם בוגר. בהתייחס לזמננו, ולאחר שנתיים של מה שכונה "האוסקרים הלבנים" מדובר כאן בסרט המתאים לזכיית הפרס שלמרות מיקוד צר ומוגבל, הוא מדבר אל רגשות אנושיים אוניברסאליים ואל הצורך באהבה, ובכך משקף שצרכים אלה אינם מוגבלים לצבע עורו של אדם.

כותב התסריט טראל אלבין מקרייני (Tarell Alvin McCraney) ושותפיו בכתיבה, הבמאי של הסרט, ברי ג'נקינס (Barry Jenkins) סיפרו עד כמה הסרט הינו אוטוביוגרפי וזה המקור לאותנטיות. היוצרים אמרו עד כמה היה חשוב להם שהעיר מיאמי, בה גדלו, תהיה חלק בלתי נפרד מן הסרט, ועד כמה השקיעו בכך שהסרט יבטא חוויה אוטנטית. בעזרת שחקנים מוכשרים להפליא התגשם החזון, כאשר אחד מהם, מהרשלה עלי (Mahershala Ali), זכה ב"אוסקר" לשחקן המשנה הטוב. בפרסום שהופץ לפרסום הסרט נכתב:

"הסרט מתאר תמונה חיונית של החיים האפרו-אמריקאים בני זמננו וגם התבוננות אישית עמוקה ופיוטית על זהות, משפחה, חברות ואהבה, ובכך 'אור הירח' מהווה יצירת קולנוע פורצת דרך המהדהדת עם חמלה עמוקה ואמיתות אוניברסאליות ... ברי ג'נקינס... במבטו הייחודי מצליח לרגש עמוקות בהצגת הרגעים, האנשים והכוחות הבלתי ידועים המעצבים את חיינו והופכים אותנו למי שאנחנו."

"לה לה לנד" הוא אולי הסרט ההוליוודי "הלבן" האולטימטיבי: מוסיקה, ריקודים, זמר ואהבת נעורים. מדובר כאן בחלום שאולי חלמנו וכולנו יכולים להזדהות אתו, חלום המציג תקופה מלאת נוסטלגיה עבורנו. הסרט "אור הירח" הוא חשוך ומדכא, ומציג חוויות של זמן ומקום שאליהן אין לנו כל רצון לשוב, איננו מסוגלים לדמיין אותן ובוודאי אין אנו חולמים עליהן. סרט זה הינו פורץ דרך עם רשימת שחקנים המורכבת ברובה משחקנים שחורים וגם עם דמות ראשית מקהילת הלהט"ב (לסביות, הומוסקסואלים, טרנסקסואלים ביסקסואל). הוא הראשון מסוגו לזכות בכבוד זה. אולי מהסיבות הנ"ל מדובר כאן בסרט הראוי ביותר לזכייה באוסקר בצל בחירתו של דונלד טרמפ לנשיא ארה"ב, או לחילופין חשובה יותר ההכרה בכך שסיפורים של אחרים אינם נופלים בערכם מאלה שלנו.

*תודה מיוחדת למוריס הרמן על העזרה בתרגום מאנגלית

מותו של ידיד / יבל ברקאי

ישראל דגני, בעלה הראשון של חוה ברקאי-בנימין, ואביהם של עמיר ושלומית, נפטר בחיפה חודש לפני יום הולדתו ה-90.

הוא נולד בברלין ועלה בגיל 5 עם הוריו לת"א (1933). ישראל חי בבית דתי אך כשגדל לא היה דתי. בגיל 17-16 גדע את לימודיו והלך לפלמ"ח. במשאבי שדה חי עם חוה עד שהתגרשו. חוה הלכה לקיבוץ כברי (עד שפגשה את אבא דוידש'ן) וישראל מצדו עזב לחיפה כדי להיות קרוב לילדיו.

ישראל גר עד מותו באחוזה עם אשתו השנייה, גילה, ולהם בת בשם אוי. הוא אימץ כאב את שני בניה של גילה מבעלה הראשון: נמרוד ומולי.

לפרנסתו עשה הרבה דברים, מנצל את תבונת כפיו: ניהל מחלקה ב'מספנות ישראל', עבד ב'אקלימט' (דודי חימום לחקלאות ולבתים), הסיע מרצים, הקים חברה למטבחים, שימש כשרברב ועבד בניגריה, כמו כן היה פעיל שרוף-שרוף של מפלגת העבודה. עבודתו האחרונה הייתה בחברה שמספקת ציוד לאולמות ובמות, שם מכר בין היתר להזורע את המסך האדום והכבד שחצה את האולם.

בפנסיה התנדב במחלקה האונקולוגית ברמב"ם.

את הנכסים הגדולים שלו אתם בוודאי מכירים: עמיר דגני, אדריכל מצליח בבוסטון (שעובד 80 שעות שבועיות) ושלומית מ"מית וחקלאית מצטיינת (מייצרת שמן זית ויין) שקבעה את מקום מגוריה בגשור.

יהי זכרו ברוך.

העיקר בריאות

קצת על שיבולת שועל / מורן נסלבסקי-פלד

דייסה, יש עוד שפע דרכים להשתמש בה. אפשר להוסיף אותה כמעבה למרקים בבישול או ישירות לצלחת ההגשה, בקציצות (כחלק מהתערובת או כציפוי במקום פירורי לחם), תערובת גרנולה, לחם ועוגיות בריאות ועוד. הערך התזונתי שלה נשמר גם לאחר אפייה ובישול.

אבל אם נזרום עם האסוציאציה הראשונה... (והיא אפילו בלי בישול) אז:

מתכון לדייסת קוואקר

♦ שמים בקערה 3-4 כפות שיבולת שועל להכנה מהירה (שבורה כזאת).

♦ מוסיפים מים עד לסמיכות הרצויה ומערבבים (הערת העורכת: אני מוסיפה חלב סויה או חלב שקדים במקום מים).

♦ מוסיפים כפית שקדייה (ממרח שקדים במרקם של טחינה, נותן לדייסה מרקם קרמי יותר).

קצת פירות יער (גם קפואים) - נותנים לדייסה צבע מהמם. חופן אגוזים / שקדים / גרעיני חמנייה / גרעיני דלעת בננה חתוכה

ואם צריך אז קצת דבש...

ארוחת בוקר אידיאלית!!

שיבולת שועל (קוואקר) היא אחד הדגנים המופלאים והאיכותיים שהטבע העניק לנו.

מזינה, בריאה, טעימה, ניתנת לשילוב במגוון מתכונים ואין כמוה להכנת דייסה בימים הקרירים שמגיעים אלינו עתה.

התכונות הבריאותיות הבולטות של שיבולת שועל הן:

♦ **הרגעת מערכת העצבים** - אנטי דיכאונית, מרפה מתח, מקלה נדודי שינה, ומחזקת במצבי חולשה ונימול.

♦ **תומכת במערכת העיכול** - תורמת להורדת רמת הסוכר, כולסטרול וטריגליצרידים בדם, חשובה ביותר למניעת

עצירות ובעיות מעיים.

♦ מכיוון ששיבולת השועל עשירה כל כך בסיבים היא משביעה מאוד ואידיאלית לתהליכי הרזיה ובנוסף היא

עשירה בפחמימות מורכבות וחלבון באיכות גבוהה וערכה הקלורי נמוך.

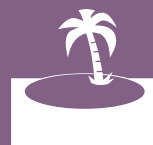
♦ "מנקה" כלי דם ובכך תורמת להפחתת לחץ דם. היא מורכבת מויטמיני B ובעיקר B1, K, E, אבץ, סלניום, מגנזיום וברזל, חומצות שומן לינולאיות - רב בלתי רוויות.

♦ **עוזרת לבעיות עור** - מרגיעה גירויים, גירוד ואדמומיות בשימוש חיצוני על העור או באמבט. משמשת רבות גם

בקוסמטיקה כבסיס לסבונים וקרמים. מרקמה הגרגרי הופך אותה לאידיאלית לפילינג עדין.

למרות שהאסוציאציה הראשונה לשיבולת שועל היא

מי שמודאג שמא שכחנו את נושא שרפת הכרמל – שיירגע. הנושא הזה עלה רק בסוף העלייה להר שוקף, בגובה 500 מטר מעל פני הים. כאן קרתה הפדיחה של קטע 12: קצת לפני פסגת ההר הגענו לפינה קסומה – משטח סלע בין העצים. בלי לחשוב הרבה, עצרנו להפסקה רביעית של תה צמחים משובח. מדוע פדיחה? כי 200 מטר אחרי ההפסקה הגענו לפסגת הר שוקף, בדיוק למקום אליו הגיעה 6 שנים לפנינו השרפה הגדולה של הכרמל! הנשימה שלנו נעתקה מיידית, כי בגלל השרפה, שכיסחה את העצים מחביאי הנוף, אפשר היה לראות את כל העולם ואשתו: את הים, את המבצר של עתלית, את הארובות של חדרה, את אוניברסיטת חיפה, אפילו את רבי הקומות של נתניה! מה לא? מובן מאלינו שאת ההפסקה היינו אמורים לעשות כאן, ולא לפני 200 מטר בין העצים! טוב, מה אפשר לעשות? רק מי ששותה שוגה....

הירידה מהר שוקף ועד מערות "ישח" היא בדיוק במרכז שרפת הכרמל הגדולה, כלומר חגיגה אחת גדולה: הכול ירוק, הכול פורח בוורוד ולבן (כרכומים וסתונוניות). כיוון שאין עצים גבוהים שמסתירים את הנוף – אתה חוגג ב"דרך נוף" ארוכה שלא נגמרת, ורואה את חצי כדור הארץ. האם יש מצב שאוהד כוכבי, שסט המפות של "שביל ישראל" הוא מעשה ידיו להתפאר, ידו הייתה גם בשיפור הקיצוני הזה של הנוף? יומיים אחרי קטע 12 פגש החתום מטה את אוהד כוכבי משוטט בשבילי "שיכון טניס" בהזורע. לשאלתי, האם הוא היה בין מעשני הנרגילה שגרמה בשנת 2010 לשריפה הגדולה בכרמל, אוהד צחק, הכחיש, אבל הסכים אתי במאה אחוז שהכרמל נהיה יפה יותר בעקבות השרפה....

אחרי "מערות ישח", מקום חביב ואתגרי, בו הולכים בצניר חביב עם חיקוי של נטיפים, קטע שלאורכו פורחות רקפות יפיפיות שכנראה נשתלו על ידי אוהד כוכבי (כדי

לטיוול יצאנו

תחיל לכסח עצים, רן סולומון! / ניר רענן

הוראות הרשות הארצית לכבאות והצלה הן ברורות: כדי למנוע שרפות בהזורע, חייבים לכסח לא מעט עצים מסביב לקיבוץ ובתוכו. עד כאן הבשורה "הרעה". הבשורה הטובה היא שזה לא נורא. כשיש יותר מדי עצים, כשמכסחים חלק מהם – הנוף לא בהכרח ייפגע. אולי הוא אפילו ישתפר. למסקנה הזאת הגיע צוות "שביל ישראל" לאחר קטע מספר 12, מיגור לצומת אורן.

משתתפים: יוסי שמע, לורן, גיל מאיר, ניר רענן, אלי שובל (יקנעם), דרור שובל (5 מבוגרים, 1 ילד).

נקודת מוצא: קיבוץ יגור, 07:15.

נקודת סיום: חניון אורן, 16:00, ק"מ לפני צומת אורן (כביש 4).

מרחק בק"מ: 18.

זמן הליכה: 8.45 שעות (כולל 4 הפסקות קפה / תה צמחים, חצי שעה כל אחת).

איך הגענו למסקנה הנ"ל?

פשוט מאד: ראינו שהנוף בכרמל הרבה יותר יפה היום מאשר לפני 6 שנים, כלומר לפני השרפה הגדולה. איפה בדיוק קפצה לנגד עינינו המסקנה הזאת? רק בחצי השני של הדרך. בחצי הראשון של הדרך אפילו לא חלמנו על זה: קטע 12 מתחיל ב"מעלה נחש", עלייה יפיפייה מקיבוץ יגור אל עוספיא. כדי שהעלייה היפה הזאת לא תיגמר מהר מדי, הארכנו אותה בשתי הפסקות קפה מתוצרת גיל מאיר ותה צמחים מתוצרת יוסי שמע. כל שביליסט מתחיל יודע שהדבר היפה ביותר ב"שביל ישראל" אלה הן הפסקות הקפה והתה צמחים (בעיקר כשעושים אותן במקומות תצפית מרהיבים). לאחר שחצינו את עוספיא, בלי שהצלחנו למצוא את מנסור פרג' וכיוף מועט מפלסטופיל, התחילה ירידה מקסימה בנחל "חיק". איך לא הכרנו עד היום את נחל חיק? נחל מאד יפה ומעט אתגרי, חצי שעה נסיעה מהזורע! שווה להגיע אליו פעמיים בשבוע! כדי שהיופי הזה לא ייגמר גם הוא מהר מדי, עשינו באמצע נחל חיק הפסקת קפה שלישית.

להגדיל את הביקוש למפות שלו), התחילה ירידה מאד "סלעית" ומרתקת אל חניון אורן, נקודת הסיום של קטע 12 של שביל ישראל.

מסקנה סופית מקטע 12: רן סולומון, אל תחשוש למלא את מצוותה של הרשות הארצית לכבאות! תתחיל לכסח את עודפי העצים מסביב לקיבוץ. הנוף לא ייפגע!

ספרים רבות, ספרים

הנהר הסודי, מאת קייט גרנוויל / טלי כלב

בתקופה זו בה נראים פליטים אומללים צובאים על גבולות מדינות המערב ואולי גם סתם ברגע של ייאוש מקומי התוקף אותנו חדשות לבקרים מהמתרחש במדינתנו, רבים שוגים בחלומות מדי פעם על איזו ארץ חדשה אוטופית שתגאל אותם מצרותיהם, אלא שכדור הארץ הולך ונעשה צפוף מדי בבני אדם וכבר מזמן שאין לאן לברוח. במרכזו של הספר שבחרתי הפעם עומדת ארץ חדשה, בימים שעוד היו כאלו בנמצא.

זהו סיפורם של המתיישבים הראשונים באוסטרליה. הסיפור מתרחש בתחילת המאה ה-19, גיבור הסיפור, ויליאם תורנהיל, לא חלם על ארץ חדשה, היא נכפתה עליו כשהוגלה אל מושבת העונשין הנידחת לאחר שנתפס בגניבה של קורות עץ ונידון לתליה. הגליה לאוסטרליה לכל ימי חייו הייתה המתקה של עונשו, אולם במונחים של אנגליה של אז, זה לא נחשב טוב בהרבה מגזר דין מוות עבירו ועבור משפחתו שהצטרפה אליו.

הסיפור בתחילתו מתמקד בתיאור חיי העוני והעליבות של העניים של לונדון, אותו עושה הסופרת בכישרון נדיר. במרכז ילדותו של תורנהיל עמדו הרעב והקור: **"הוא תמיד היה רעב. זאת הייתה עובדת חיים: התחושה המציקה בבטנו, הטעם התפל בפיו, הזעם על שלעולם אין מספיק"**. כנער התמזל מזלו והיה מי שלמד אותו את עבודת השייט והוא הפך למוביל סחורות בתמזה ולמעין מונית לחציית הנהר לעשירים. משמעו של הדבר, לבוסס במים הקפואים של התמזה כל ימות השנה בתנאים תת אנושיים.

רוני סומק מתאר יפה את הסיפור כ"**שט בתודעה, גלי המוח סוערים מדף לדף**". ובאמת, הגיבור עובר תהליך בו הוא הופך מאסיר ללא תקווה להבנה של הפוטנציאל העצום של החופש שזכה לו בהגיעו ליבשת החדשה. מהקור הלונדוני לשמש האוסטרלית הקופחת, מהכרך הצפוף אל אדמת פרא, ממי התמזה הקפואים הוא עובר לשוט במי האוקיינוס האדירים. תחילה שוכר ואחר כך קונה אוניה ומתחיל להוביל סחורות מחוף לחוף וחולם על חלקת אדמה נבחרת, הנגלית אליו מעבר למפרץ מסוים

שבמסלול השיט הקבוע שלו, חלקה שבה יבנה את ביתו יום אחד. חלום שהוא מצליח להגשים כאשר מנכס לעצמו את האדמה שכביכול אינה שייכת לאיש בארץ החדשה ורחבת הידיים. אלא שזוהי אדמתם של האבוריגינים, (גם אם אינה מגודרת ומוגדרת להם במונחים המערביים). החל מהגעתם לאוסטרליה ועד לשיאו של הספר מזדחל ומתגבר לו העימות עם הילידים האוסטרלים-האבוריגינים ופשעי האדם הלבן כנגדם. עמדתו של הגיבור אל מול המתרחש בסביבתו ובחירותיו המוסריות מעצבות את חייו. במובן זה הנהר הסודי הוא סיפור הנוגע בחווית החיים על הקצה ומחיה את ההתנגשות האדירה שהתחוללה באוסטרליה בין הילידים למתיישבים בעוצמה ומבטא את ייסורי לידתה של תרבות חדשה והעוולות המוסריות שמוחבאות ביסודה. אין מנצחים בסיפור הזה, יש עובדות ובחירות שצריך לחיות איתן. לכל מדינה חדשה יש כנראה את ההיסטוריה שלה (והנכבה שלה), להתמודד אתה.

אשתו סאל, (שהצטרפה אליו מבחירה למסע שכן היא לא הייתה אסירה, ושרדה את המסע הארוך והמסויט של 9 חודשים בים ואף ילדה תינוק במהלכו), היא לעומתו, גם לאחר שהתעשרו (הרבה בזכות החוש העסקי שלה והעובדה שידעה לקרוא בניגוד לבעלה ואסירים אחרים שהגיעו עמו), לא הפסיקה לחלום על החזרה הביתה. געגועיה ללונדון, למרות שמה שהכירה היה החלק העלוב והאומלל שלה, מלווים את הקורא לאורך הספר, ומבטאים במידה רבה את געגועיו של מהגר שחי את חייו הרחק ממקום הולדתו. תמיד יש איזו טרגדיה בסיפור שבו אדם נאלץ לעזוב את מולדתו, לא משנה כמה טוב יהיה לו בארץ החדשה.

הסופרת קייט גרנוויל נולדה וחייה בסדני. ספרה הנהר הסודי הוא ספרה השביעי והיה מהמועמדים הסופיים לפרס בוקר היוקרתי. זהו ספרה הראשון המתורגם לעברית. היא סופרת בעלת יכולת סיפורת היסטורית נפלאה המצליחה להכניס אותנו לתקופה המסוימת ולהחיות אותה, בין אם זה הביבים של לונדון או הנופים הפראיים של יבשת אוסטרליה.

מוסיקה זה לא צלילים / דובי זמר

(לאילן בר שלום לסיום העונה)

מוזיקה בתרבות המערבית - ציור של נשים מנגנות מהשנים 1744 - 1747

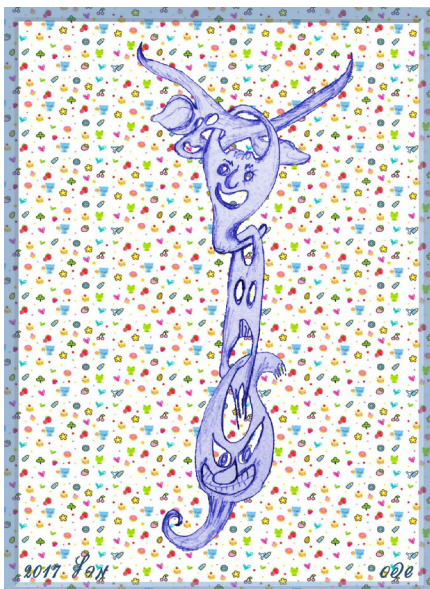
אילן, הפגנת אהבה רבה למוסיקה ולחינוך המוסיקלי במקצוענות וידע רב, ועמדת באתגרים שאנו - סקרניים ללא לאות - העמדנו בפניך. הקורס, מבחינתנו, מסתיים בטעם של "עוד", ואנו מקווים שנמשיך להיפגש מעבר ל-"רשימת השמעה", ושאתה תמשיך לתרום מיכולתך ומכישרוןך לביתנו הקיבוצי, שהיכית שורשים בו לשמחת כולנו.

תודה לך,

מאוהבי המוסיקה

איור / שבתאי פרידמן

ארבע עונות מאזינים לצלילים
רואים את הקולות
רכילות על מלחינים
חוזרים לאגדות.

אל מושגי יסוד צוללים
תקופות במוסיקה מגלים
מהו קונצ'רטו, למה סונטה?
מתי זה כורל, ומתי רק קנטטה?

אשתקד התמקדנו בבאך
קסום, חלומי, ומעט מסובך
השנה את שוברט היכרנו
ולמיטב הרומנטיקה התמכרנו
ובשנה הבאה לודוויג ואן
יושמע ויושמע - עד שיובן...

ולמי תודה? למי ברכה?
ליוזם, למפיק, לעושה במלאכה:
הללויה לאילן - הריעו
באלגרו קון בריו
כלומר, בהתלהבות ושמחה
על עוד עונה משובחה.

ולמי ששמע וטרם זכה
בשנה הבאה ליהנות מוזמן
ממוסיקה קלסית באווירה נינוחה
של מאסטרן משופשף ומיומן

בימים אלה אני נוטעת ומשקה. גוזמת ועודרת. מטיילת בעקבות שיירות נמלים ויוצאת להילחם בחולד סומא. לא לבד. יחד עם מאיר שלו. מרגע שקניתי את ספרו החדש 'גינת בר', הפכתי לעובדת אדמה. אני חולמת על מגל ומעדר, צינורות השקיה, ומתחשק לי מין מברג כזה שאפשר לשים אותו בכיס.

אני, העירונית, שלו הייתי יכולה לחיות בבתי קפה הייתי עושה זאת ועוד לא מצאתי אחד כזה באזור שאוכל לנסוע אליו בכל בוקר עם המחשב שלי, ושם לכתוב עד שיקראו שולחן, כיסא או כוס על שמי.

אני, שמדי פעם חייבת לנסוע ליום בתל אביב כדי לנשום אוויר צח של פיח ושווקים. שהליכה בקניון היא בשבילי שיעור הפילאטיס הטוב ביותר. אני עולה, יורדת, מסתובבת, מתכופפת ולבסוף גם מפעילה שרירי ידיים בסחיבת שקיות עם עוד זוג מגפיים של סוף עונה.

'אתה חייב לשמוע משהו שקראתי הבוקר בספר של מאיר שלו', אני מתקשרת אליו, בדרכו לשדה. 'את הזית יש לגזום כך שציפור תוכל לעבור דרכו במעופה - כלומר יש לדלל את ענפיו הפנימיים, להניח לאוויר ולאור לחדור אל תוך נופו'. - גינת בר, עמוד 64.

אנחנו אומרים זה לזו עוד מילים זוגיות של בוקר והוא ממשיך בשלו ואני פותחת את צינור המים ומשקה את העציצים שלי שחלקם מוציאים ניצנים חדשים, ומבטיחה להם שבשבת נרד על ברכינו או נשב על שרפרף קטן, נעשב, ננקה ונכין את האדמה הטובה לאביב ולפריחה חדשה.

בדיחת השבוע / ספי מנור פלג

לפניכם פינה חדשה שיזמנה ספי, חברים מוזמנים לשלוח בדיחה ונפרסם בשמחה. ניתן גם לשלוח תמונה מצחיקה, ממים ועוד. הכי פשוט בהודעה או בוואטס-אפ לספי, בטלפון 054-9980400

שתי פולניות יושבות בסלון ומשחקות קלפים. פתאום אחת אומרת לשניה: "סוניה, בעלך בטח בוגד בך, תראי, הוא ירד לפני שעתיים לקנות סיגריות ועדיין לא חזר" סוניה עונה לה: "זושה, למה את תמיד רואה הכל באור שלילי, אולי הוא נדרס?"

'איפה אני תופסת אותך?' אני שואלת את בן שיחי בטלפון. זו שעת בוקר, אני מול המחשב ואצלו ברקע מטרטר טרקטור. 'אני מוציא בטטות מן האדמה' הוא עונה לי, ואני קצת מתעלפת בצד השני. מהתמונה שאני רואה בעיני רוחי, מהבטטות הנגלות, ומהעברית היפה 'מן האדמה'.

באתי מהעיר. כל חיי גרתי בבנייני קומות ואם תשאלו את בנותיי הן יגידו לכם שתמיד רציתי מרפסת. כזו שאפשר לשבת בה מוקדם בבוקר עם כוס קפה בסוף יום עבודה, להניח רגליים על הכיסא הסמוך ולא לעשות כלום.

אני אוהבת את המרפסת שלנו. מכל המתנות שקיבלתי מהאיש שלי, חצר, מחסן ומתקן כביסה, אני אוהבת במיוחד את המרפסת. בחורף אני יוצאת אליה עם ספר, כוס קפה ענקית, משקפי קריאה ומתכסה בשמיכה. בקיץ אנחנו יושבים בה אחרי הצהריים עם אבטיח וקפה קר. בסתיו ובאביב, בעונות האהובות עלי ביותר, אני יושבת בה יותר בזכות מזג האוויר הנעים ואז מוציאה גם את המחשב וכותבת בו על השולחן במרפסת.

בחורף הזה, התמלאו במים כל כדי החרס שפרחו בהן פרחי הבשמת בשלל צבעים, הפרחים נבלו והכדים העלו ירוקת. שרדו רק אלה העומדים על המעקה. אבל הרקפות. הן, הרקפות שממלאות עכשיו את צדי השביל המוביל למרפסת, ממלאות גם את הלב.

מעולם לא עבדתי את האדמה ואינני יודעת ללכת יחפה, אבל מאז שיש לי מרפסת אני נמשכת לפרחים, לעציצים וכשאני חוזרת מהמשתלה, אני שולפת את הצמחים היפים מתוך כוסיות הפלסטיק שלהם וכך, בידיים חשופות, ללא כפפות, מתחחת, מהדקת ומשקה. האדמה לחה ורטובה ומעלה אד קל ובעל ריח ייחודי שברגע הזה טוב מכל הריחות. גרגרים לחים ונעימים למגע נכנסים אל מתחת לציפורניים, ולרגע יש לי חשק לכרות לעצמי גומה שתתאים למידות גופי, להשתרע בתוכה, ולהירדם.

לפני שנים, היינו מתפרקות כך בחוף אולגה, חוף הים של ימי נעוריי שהוא היפה ביותר בארץ, כורות לנו מיטת חול, נכנסות לתוכה ומתמסרות לשמש. כשחזרתי הביתה שלוקה ורותחת, אמא היתה מורחת את גבי האדום בלבן קר ומרגיע מהמקרר.

'בואי לראות ירגזי', אומר אישי, שעייניו תמיד רואות רחוק וגבוה, מחפשות אחר ציפור במעופה ואז הוא מכתף את תיק הצילום על כתפו ויורד לשדה. מילים כמו 'שדה', 'עמק', 'חיטה', 'מדגה' ו'אדמה', נעימות לי ומחליקות כמו שמן על הגוף.

פורים בפתח ואני במתח

השנה חג פורים מקבל תפנית חדשה. לראשונה, פורמט המסיבה שונה וחל תשלום כניסה לאירוע. חובת התשלום עוררה הדים רבים בקיבוץ. פניתי לערן גבאי, מארגן הערב, כדי להבין יותר טוב מה מצפה לנו ומדוע הצורך בתשלום / נעה אלבוחר

האם תקציב פורים השנה נמוך יותר מבשנים הקודמות ולכן התשלום מחברים?
ככול שידוע לי לא, התקציב זהה לעבר. הסיבה היחידה לתשלום היא שהפעם אנחנו מנסים לעשות מסיבה קצת אחרת שכוללת אוכל בזמן המסיבה.

אבל תמיד היה קצת אוכל תוך כדי הריקודים, למה זה צריך לעלות ככה?
מדובר באיכות אוכל אחרת לגמרי ובעיקר בגיוון מנות כדי שיתאימו לכמה שיותר חברים. הצוות ישב יחד עם קורן וחשבנו הרבה על התפריט. נכון שארוחת ערב סטנדרטית עולה פחות אבל פה מדובר על דוכני מזון פתוחים ללא הגבלה לאורך כל המסיבה במשך כמה שעות. כמויות האוכל יכולות להיות גדולות הרבה יותר מהרגיל.

מה לגבי הבר? האם התשלום אמור להיות גם עליו?
לא, התשלום נועד רק לכסות את הוצאות המזון. האלכוהול משולם מתקציב התרבות למסיבה. השנה החלטנו להקל על הארגון והיעזר בבר חיצוני. מבחינת עלויות, העלות יקרה רק במעט בהשוואה לארגון בעצמנו אבל זה חוסך מאמצים גם בהכנות וגם בחיסול. אנחנו נעזרים בחברת ג'אבר, החברה הכי גדולה בישראל לאירועים ולא זר להם מסיבות בסדר גודל הזה. במהלך הערב יעמדו 8-10 ברמנים על הבר ויגישו מבחר גדול מבעבר. יהיו קוקטלים, שוטים ובר אקטיבי.

מה עוד בתכנון?
יעיזב האולם יהיה שונה מבעבר אבל אני לא רוצה להרוס את ההפתעה. בגדול, האולם יהיה אינטימי יותר ודוכני האוכל יהיו כמו דוכני אוכל רחוב. יש גם משחקים מצחיקים והפעלות אבל חבל להרוס הפתעות.

והמוזיקה? תמיד כשמתחילים השירים של הנוער אני מבינה עד כמה התבגרת...
אנחנו נעזרים בדיג'י חיצוני מטבעון. הבחור קיבל הנחיה למוזיקה שמתאימה לכלל החברים, לא בסגנון של חתונות. אין הגבלה על השעות, המסיבה מתחילה ב- 20:30 אבל לא ידוע עד מתי היא תימשך וכולם יודעים את זה.

מה לגבי הי"ב הצעירים? הגיעו לפשרה בעניינם?
לבני פחות מ- 18 יהיה צמיד בצבע אחר והברמנים קיבלו הנחיה לא להגיש להם שתיה. אנחנו לא עושים משהו שעובר על החוק. בנוסף, אדבר איתם בעצמי לפני. האחריות היא עליהם ועל הוריהם להתנהג בהתאם.

לסיום?
מסיבה אחת גדולה, מזנונים ושתיה כיד המלך, משחקים ריקודים והפתעות. המחיר לחבר ירד ועומד על 35 ש"ח לחבר. בואו רעבים, מחופשים ועם מצב רוח טוב, חבל להפסיד!

היה היה

1

פינת הארכיון של קיבוץ הזורע

נס פורים בהזורע 9.3.1954 / שויצר

1. נס קרה, שמעו שמעו הודו לאדוני כי טוב! הבו גודל לאלוה! אל תאמרו: מה יש - שוב בלוף?

2. "מה הפלא?" תשאלוני "אל תצא מהכלים אל תגזים!" כך תתקפוני, "ועזוב את אלוהים"

3. ספקנים כולכם מטבע, ההופכים זהב לחול, אם יקרו ניסים פי שבע, תשאלו רק: "זה הכל?"

4. לסינבב (כאן סנוב הסתרתי) זאת למדתם מכבר אך להתלהב אמרתי עוד שכחתם בעבר

5. הנשמע כזאת בכלל עוד? ונשמע כאן מעולם? כי בחג אדר יוד דלת גם הנשף יקוים?

6. לא, חבריא, לא תצליחו, טענה זו להכחיש, ואם כן אז מה תרוויחו? שמי כבלופר להבאיש?

7. נשף במועד ומזג- האוויר של יום אביב, הבה ונשכח כל עסק, שאינו כל כך מלהיב

8. נס פורים השיר הבטיח, גם הבטיח, גם קיים נס יקרה, אם לא יצליח הקיבוץ להתחמם.

אופיר בר, איל אופק, נועם בן יעקב

אסתר בן יעקב, רחל פלג

אריאל לוקס, 1976, צילם חנוך בארי

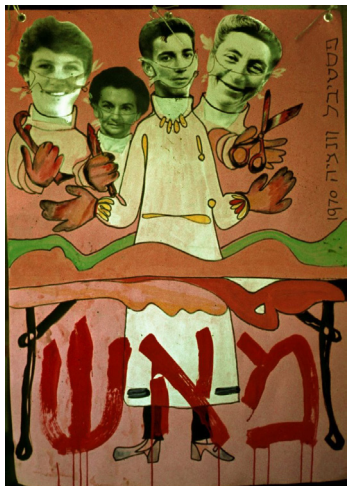
עליזה וקרט קמון

רודא ריילינגר, פורים שנות 80 המאוחרות, צלמה ברכה גיא

דרור בקיש בחזרה למופע בפורים, צילמה אדית פרוילנדר

המרפאה, נעמי שורוב, אווה מוריס, אילן בר, מרים לויז, 1970

מרגוט ורטהיימר, ישראל נוימרק, דן גלעד, לילו זמיר, רעיה נהב.

נעמי רענן ומאיר אלדור, 1976, צלם חנוך בארי

היכן אני נמצא?

פינת החידה של דני נהב

פתרון חידה מס' 8 (מהעיתון הקודם)

מקומי במעבר עליו שולט בן-ריבי (מגיבוריו של דוד),
בדרך לרומא,
בואך למקום מושבם של מוקירי זכרו של ברנדייס.

מקום החידה - השער אל "הדרך הרומית"

בניית דרך סולינג

שרידי דרך הסולינג במבט מעמק השלום לכיוון ג'וערה

בן-ריבי הוא איתי, מגיבוריו של דוד (אלה שמות הגברים, אשר לדוד: ...אתי, בן-ריבי, מגבעת בני בנימן, שמואל ב' פרק כ"ג) והכוונה היא במקרה של החידה לאיתי מיכאלי אשר שולט על הקודים של המעבר ליער, או במילים אחרות - על סגירתו או פתיחתו של השער ליער.

אותו שער מוביל אל מה שנקרא בהזורע - לפחות בעבר - "הדרך הרומית". כנראה שמקור השם הוא בעובדה שהדרך הובילה אל "המעין הרומי", הלו הוא מעין אמי ובשמו המקורי עין חשרת. התקרה המקומרת של מוצא המים לבריכה מעיד כנראה על כך שהיה זה בעבר חלק מנימפיאון - מתקן מים רומי בעל משמעות דתית, ומכאן כנראה זכה בשם "המעין הרומי".

עם זאת לדרך ליער אין כל קשר לדרכים רומיות והיא ידועה יותר, בעיקר בחלק שמיקנעם לג'וערה כ"דרך סולינג", אשר נבנתה בתקופת המנדט תוך שימוש באבנים וחצץ (ראו תמונה מצורפת של דרך הסולינג בעמק השלום) במקומות קשים לגישה. בסלילת כביש ה"סולינג" היה נהוג לסמן את תוואי הכביש בשני חוטים ולאורכם לשקע אבני שפה (ראו תמונה מצורפת). בין אבני השפה, לכל רוחב הכביש, הונחו אבני גיר קשות שחלקן הרחב כלפי מעלה. ברווחים בין האבנים היו דוחקים חתיכות אבן במטרה למלא את הרווחים. מצע אבנים זה היה נקרא ה"סולינג". כל מי שנוסע על ה"דרך הרומית" לכיוון ג'וערה, או רוכב באופניים בדרך, חש היטב בבליטות של האבנים עד היום.

ומה פשר המשפט בחידה "בואך למקום מושבם של מוקירי זכרו של ברנדייס?" דרך הסולינג הנ"ל נסללה בשנות ה-30 של המאה הקודמת כדי לחבר את יקנעם עם עין השופט (עוד בזמן שהקיבוץ ישב בראשית דרכו בג'וערה) ולגאול את הקיבוץ שזה עתה קם ברמת מנשה מבידודותו. עין השופט נקרא על שמו של השופט לואי דמביץ ברנדייס, ממנהיגייה של יהדות ארצות הברית.

הפותרת הראשונה הפעם, דנה אלאור שזכתה בפרס, אחריה הגיעה שרון כהן, כל הכבוד לבנות!

קורא שחושב שהוא פתר את החידה ויודע לאיזה מקום מרמזת החידה - ימהר למקום (כדי להיות הראשון, שיזכה בפרס) ויצלם את עצמו כאשר האתר מופיע בצילום יחד איתו. את הצילום עליו לשלוח בזריזות (שוב, כדי להיות הראשון...) לכתובת המייל הבאה: nehab559@gmail.com

חידה מס' 9 (והפעם חידה קשה)

דן דן אותי לשאת את הנלחם בצדק ועוזרו,
מבלי שאוכל להתקדם ולו צעד אחד קדימה,
וללא כל סיכוי שנצליח במלחמתנו.
ואני צופה אל פני המושיע.